

EEN TAAL VOOR DAT WAAROVER GESPROKEN MOET WORDEN

Een portret van Sarah Vanhee

Focus Frascatimakers

Sarah Vanhee maakte bij Frascati Producties *How they disappeared* (2008), *WeUsAll* (2009) en *The Great Public Sale of Brilliant but Unrealized Ideas* (2009). Momenteel werkt ze aan het multidisciplinaire *The C-Project* dat eind 2010 gepresenteerd zal worden. Lex Bohlmeijer zag de voorstelling *WeUsAll* en sprak met haar. Een portret van een hybride kunstenaar.

Door Lex Bohlmeijer

De voorstelling

Op vrijdag 29 mei 2009 zie ik in Frascati WG de voorstelling *WeUsAll* van Sarah van Hee. Ik ken haar niet. Ik weet nog niets van haar werk. We hebben wel allebei een bijdrage geleverd aan de manifestatie *Crisis in Frascati*, maar dat was op verschillende avonden. Zij deed de ideeënveiling, ik bewerkte een interview met een boze profetische landarbeider tot monoloog. Mark Timmer en Berthe Spoelstra hebben aan Sarah gesuggereerd om 's te kijken of ik een rol zou kunnen spelen bij haar volgende project. Omdat er zoveel taal in het geding is. Ze heeft me gebeld, ze heeft me uitgenodigd. Een paar dagen na de voorstelling schrijft ik de volgende tekst, die ik ook heb uitgesproken in het radio-programma *Amoroso* dat ik elke avond op radio 4 presenteert, op dinsdag 16 juni:

'We zijn met een handjevol, daar houd ik wel van. Een klein, uitgelezen gezelschap dat de moeite neemt om een voorstelling te bezoeken. In de zomer. *WeUsAll* van Sarah Vanhee. In de foyer loop ik alvast een bekende tegen het lijf. Y. Hé, wat doe jij hier? Wat doe jij hier? Ja, wat doet een mens op aarde? Het blijkt dat zijn zoon meespeelt. Verlegen trots. Als de deuren openzwaaien komt er een jonge clown naar buiten, die begint uitbundig een paar toeschouwers te omhelzen, ik denk nog, wat doe jij hier? Zijn het soms vrienden die je kent van de opleiding, maar dan ben ik zelf aan de beurt. Ik ontsnap

Lex Bohlmeijer

Lex Bohlmeijer (Oost-Souburg 1959) studeerde Nederlands en Algemeen Literatuurwetenschap in Leiden. Hij vertolkt een aantal jaren als danser, en ontwikkelde zich bij de NCRV tot voetstapige radiomaker. Tegenwoordig presenteert hij een programma over klassieke muziek, *Amoroso*, elke woensdag om 23.00 uur op radio 4, en het nachtprogramma *Casa Luna*. Verder is hij in het theater werkzaam als dramaturg en tekstschrijver.

Sarah Vanhee, *WeUsAll* | foto: Arent van Kester

Sarah Vanhee

Sarah Vanhee (1980) volgde de opleiding Woordkunst in Leuven en de Mima-opleiding in Amsterdam. Zij werd met haar afstudeervoorstelling *4000 trees, a red dress and an apple* (possible story) eervol vermeld bij de Ton Lutzpels (2007). Bij Frascati Producties maakte ze *How they disappeared* (2008), *WeUsAll* (2009) en *The Great Public Sale of Brilliant but Unrealized Ideas* (2009). In 2009 publiceerde zij samen met enkele andere kunstenaars het boek *Untranslatables – A Guide to Translingual Dialogue* en maakte ze bij Campo (Gent) de lecture performances *Me and My Stranger*. Momenteel werkt ze samen met Kunstencentrum De Appel. Frascati Producties en uitgeverij Ommatopoeie aan *The C-project*, een multidisciplinair werk op de grens van theater, literatuur en beeldende kunst dat de moderne geschiedenis van gewone mensen uit de grootstedelijke omgeving centraal stelt.

Sarah Vanhee | foto: Sjoel Kruijff

in mentale zin. Maar ook letterlijk bijna een verplaatsing, een verandering van vorm. Als ik de fysieke realiteit verander, verandert er ook van binnen iets.

- Is die eigenschap je dierbaar?

Ja, zoals ik er ook mee worstel denk ik. Wat is identiteit? Dat is een van de thema's waar op dit moment voor mij alles over draait. En

- Ja, wat is identiteit? Of: wie ben ik?

Ja wie ben ik.

- Het gaat je om die laatste vraag?

Het gaat jou om die laatste vraag? (lacht) Ja wie ben ik. Hoe kan dat transformeren ik toch ik zijn, hoe kan het allebei zijn.

- Brengt het je in verwarring?

Minder en minder. Ik denk dat ik het meer als een groot plezier ervaar en dat het in mijn levensfilosofie op dit moment past. Alles is procesmatig en in constante verandering en constante uitwisseling.

- Wat is je tweede belangrijkste eigenschap?

In hoeverre moet een product gerealiseerd worden om verkoopbaar te zijn, of om bestaande te zijn.

Nieuwsgierigheid, de dingen proberen te begrijpen. Hoe zit het precies. In die zin ben ik vrij radicaal. Het uit zich nu in een grote dorst naar kennis. In de filosofie bijvoorbeeld. Ik heb de mime-opleiding gedaan, en ik denk dat mij dat intellectueel te weinig opleverde. Nu ben ik twee jaar lang alles aan het lezen. Ik ben begonnen met Roland Barthes, de taaltheorie, Jean-Luc Nancy, Kristeva, Hannah Arendt lees ik veel. Ik ben daar nu totaal gepassioneerd mee bezig. Ik heb een 'Lecture Performance' gemaakt, *Me and my stranger*. Over de vreemdeling. Hoe kan de vreemdeling vreemdeling blijven zonder dat die vraag er is naar integratie en assimilatie. Hoe kan ik het vreemde begrijpen in al zijn vreemdzijn. Zonder de wens dat het vreemde zich aan mij aanpast want dan is het vreemde al weer ik geworden. Dat is een grote vraag. Ik probeer dat ook concreet te maken. Wie is nu in de maatschappij de vreemdeling? Dat zijn de moslims. Dan kom ik op een punt dat ik niet weet hoe ik mij daartoe verhoud. En dan ga ik echt nachten lezen. Alle standpunten proberen te begrijpen, omdat ik het zo belangrijk vind dat er woorden zijn om het daar over te hebben. Het is te makkelijk om het te ontwijken. Ik wil woorden en discussies creëren, omdat het een blinde vlek is.

- De derde eigenschap?

(lange pauze)

Er zijn zo heel veel kleine dingen die ik zou kunnen noemen zo. De derde is denk ik afstand. Het vermogen om afstand te nemen

-Voel je je een buitenstaander? Of een waarnemer?

Als ik dat wil kan ik dat zijn. Ik hou van de positie van de buitenstaander. Ik denk dat dat ook is waarom ik nog altijd in Nederland woon, waarom ik bijvoorbeeld niet terug naar België wil. Ik ben een buitenlander hier. Je wordt bekeken als zijnde niet een van ons. In het begin van de film *The Intruder*, Nancy heeft er een essay over geschreven - als ik daarover begin - wordt gezegd: 'les pires ennemies sont dans toi'. Je ergste vijanden zitten ook in jouw diepste wezen. Nancy schrijft over de vreemdeling als de intruder. Hij maakt een vergelijking met het vreemde hart dat hij gekregen heeft, een harttransplantatie, op 50-jarige leeftijd. Hoe dat tegelijkertijd is wat jou geneest en wat jou ziek maakt. Dat herken ik ja.

- Hoe is het toch in godsnaam mogelijk dat jij de mime-opleiding hebt gedaan?

Dat kwam uit een concrete nood. Ik had in Vlaanderen een theateropleiding gedaan die mij niet lag. Ik dacht, wat doe ik in het theater? Ik wilde stoppen. Ik was ook steeds meer gaan bewegen en dansen. En ik had een grote nood om dat aspect te ontdekken: het lichaam, mijn lichaam. Ik denk dat ik het nodig had om vanuit beweging te denken. Daarom kwam ik ook bij Barthes terecht. Spreken is een fysieke act. Dan ervaar je de werkelijkheid in veel meer dimensies. Er zat een soort krampachtigheid in die geestelijkheid van mij. Door die connectie met het lichaam te kunnen maken is het veel meer iets wat ook gewoon in beweging is. Zelfs gedachtegoed, zelfs theorieën. Ik kan alleen dingen maken als ik denk vanuit de beweging. Wat wil zeggen in relatie tot de ruimte, tot een ander. Anders is taal dood voor mij.

SMS

Als ik een paar dagen later over de Overtoom naar de Stadsschouwburg fiets, voor het Gala van het Nederlandse theater, zie ik haar staan. Hé die ken ik. Ze dreuntelt over de stoep, druk telefonierend. Ik draai om, eigenlijk alleen maar om nog even gedag te zeggen, of misschien toch ook om te laten blijken dat ik het een bijzondere ontmoeting vond, dat ik onder de indruk ben. Ik krijg de kans niet. Amper tijd. We zwacien wat. En in de zaal van de schouwburg flitst het sms'je binnen: "Sorry vr de vreemde begroeting. Ik probeerde te repetities door tegelijk eten te bestellen en verder huizen te zoeken ... x Sarah".

Ach, het leven is één groot avontuur ...

Sarah Vanhee - WeUsAll

Concept, tekst &

choreografie - Sarah Vanhee

Scenografie & installatie

- Wies Hermans, led Spinozocratie

Spel - Yannick

Geweelinger, Tim

Sanders, Simon Tongy,

Olivia Reschotsky

Spel & muziek - Arjen

Dijkstra (september)

Kostuums - Ilona

Marchesini

Licht - Helm Drost

niet aan zijn hartelijkheid en ik moet vervolgens toegeven: het doet wel iets met je. Het vervolg ook trouwens. Eerst is er het licht oblique optreden van een paar circusartiesten. De clown, de sterke man, het danseresje, de jongleur. Er kleeft iets halfslachtigs om hun optreden. Ze zijn jong en leuk, echt, ze doen hun stinkende best, en ze kunnen ook heus wel iets, ze staan boven op elkaar, ze spelen met vuur, het meisje zingt een lied dat komt uit haar hart en ongetwijfeld ook uit haar geboortegrond, er zit ziel in, en toch bekruipt mij iets ongemakkelijks. Ik denk aan de vader. Is dit het nou? Het wil maar niet betoveren. Of is dat precies waar het om gaat: we worden geprikkeld in ons verlangen naar betovering, legelijk wordt de act (deze act, elke act?) doorgeprikt als een ballon.

Als de deuren openzwaaien komt er een jonge clown naar buiten, die begint uitbundig een paar toeschouwers te omhelzen, ik denk nog, wat doe jij hier?

En dan zijn ze weg. En blijven ze weg. Lege zaal. Stille. En dan komt het. Een eerste zinnetje op een scherm. Zo. Daar zitten we dan. Zinnetje weg. Nieuw zinnetje. Het zou zo fijn zijn om iets mee te maken. Om iets echt mee te maken. Iets heel bijzonders. We zouden ons bijvoorbeeld allemaal uit kunnen kleden. Ja zeg, dat meen je toch niet? We mogen toch wel gewoon toekijken, hè? Veelig van een afstandje? Zo is met behulp van een aantal zinnettes, in no time, het spel op zijn kop gezet. Zijn wij onze eigen voorstelling geworden, in een handomdraai zijn wij van toeschouwer speler geworden, (hoozo, tovenarij?), er wordt gejongleerd met onze angsten en verlangens, we gaan naakt zijn en opnieuw beginnen, als uitzinnig door de regen rennen, net zolang tot we in de woestijn terecht komen en stuften op een koe. Waanzinnige avonturen heb ik beleefd, terwijl de zinnettes blijven oplichten op het scherm dat dichterbij komt en spiegelt en steeds dichterbij komt, net zolang tot we in onze eigen ziel kijken. Wat doe jij hier, wat doe jij hier?

De ontmoeting

Na afloop van de voorstelling heb ik Sarah de hand geschud en gezegd: jij hebt wel let zeg. Ze geeft toe dat het bloedspannend is om bij WeUsAll in het publiek te zitten en mee te maken hoe men reageert. We maken een afspraak. In Blincker. Op dinsdag 16.30 uur. Ter nadere kennismaking. Ik heb wat rudimentaire aantekeningen gemaakt van dat gesprek, maar als ik daar nu doorheen loop, vind ik een aantal irrelevant of onbegrijpelijk. Wat ik me herinner is dat ik de ontmoeting opwindend en inspirerend vond; ik had het gevoel dat het klikte.

Arte Povera. Maatschappij en kunst die elkaar bevragen.
Theater = een idee. Conceptueel kunstenaar.

Boek, *untranslatables*
Intercultureel
dialogue
C-project: de ontmoeting
--- theater
bijna old
fashioned.

40 jongeren over angst. Life is belangrijk.

20 december:
veiling van goeie ideeën

auteurschap
Fictie en realiteit.

J.S.: boek nooit afgemaakt, alleen beginnetjes.
Sarah: ik wil het boek afmaken.
C. wordt gevormd door ontmoetingen
Haar identiteit wordt geconstrueerd.

C.: ander ik/alter ego
Personage, lost in al dat
fragmentarische.
Op zoek naar God
Spelen - als kind
-- als acteur in de realiteit

"Ik geloof heel erg in de waarde van verhalen"
"Je maakt deel uit van verhalen van anderen"

Elke ontmoeting is mega

- de verbeelding die een rol speelt in de realiteit
- verscherpt bewustzijn van de realiteit

Sophie Calle ... / (Paul Auster)
I te oppervlakkig,
sentimenteel

Het boek

Ik krijg bij de ontmoeting in Blincker een boek mee. Het boek waarvan hierboven al sprake is: *Untranslatables*. Ik word opnieuw getroffen door de originaliteit en onopmaakbaarheid van het werk. Ik schrijf een tweede tekst, ook deze is te horen geweest in Amara, en wel op vrijdag 3 juli. Het is de laatste uitzending van het seizoen, vlak voor de vakantie dus.

'Op de valreep. Het einde van het derde seizoen. In mijn hoofd is de zomer al uitgebroken. Wat moet ik nog zeggen. Leeg? Bijvoorbeeld. Ik blader door een boekje dat ik heb gekregen van Sarah Vanhee. Theatermaakster. Vreselijk eigenwijs. Zo iemand die het zichzelf buitengewoon kostig maakt, ze verzint het liefst dingen die onmogelijk zijn. Om ze vervolgens toch te realiseren. We hebben gesproken over een project, the C-project, dat weliswaar geproduceerd wordt door theater Frascati, maar dat toch onzichtbaar zal zijn.

Nou ja, min of meer. Zo iemand dus. Samen met een aantal kunstenaars uit andere landen heeft zij een boekje gemaakt dat heet *Untranslatables*.

En dan komt het. Een eerste zinnetje op een scherm. Zo. Daar zitten we dan. Zinnetje weg. Nieuw zinnetje.

Onvertaalbaarheden. Een gids voor translingual dialogue. Transtalgie dialoog. Verzin het maar. Een kleine collectie van 33 woorden uit allerlei landen in Europa (Japan en Arabië doen overigens ook leuk mee), die veel gebruikt worden, gemakkelijk uit te spreken en onvertaalbaar zijn. Ze zijn essentieel, ze pakken iets van de ziel van een cultuur, en juist daarom is er geen goed equivalent voor in andere talen. Ongrijpbaarheid die voor het grijpen ligt. Het is de moeïste reisgids die ik ken. Enig idee welk Nederlands woord ze hebben opgenomen? Ik laat u raden. Ik voel me thuis bij dat woord. In deze tekst gebruik ik het woord precies 1 keer. Dat beloof ik u.

Uit het Japans komt *Obukare sama*. De uitdrukking wordt gebruikt als een soort troost, een teken van sympathie voor iemand die hard heeft gewerkt, en die wel een beetje op-

gebeurd kan worden. Bedankt voor je werk, je zal wel moe zijn, je hebt goed gewerkt, maar in de omgang gaat het ook zoveel betekenen als 'see you later', tot ziens dus. *Meraki*, uit het Grieks, gaat over een speciaal soort toewijding, iets doen met hart en ziel, en creativiteit en liefde. Dat is er alvast een beetje voor het volgende seizoen. Nog een: *Morro*, Spaanse uitroep als iemand schaamteloos iets doet dat niet goed of eerlijk is, maar wel binnen de wet. Dat zouden ze in de Nederlandse politiek moeten introduceren. Zet daar tegenover *Lagom*, een Zweeds woord, dat zegt: niet teveel, niet te weinig, niet goed, niet slecht, niet groot niet klein, precies goed, zij het niet perfect. En zo gaat het maar door, *Goesting*, *Fika*, *Felicitatend*. Dit is een fantastische reis om de wereld in 33 woorden. Niet teveel, niet te weinig, precies goed. Zij het niet perfect. En u begrijpt het: ik ben al op weg, vestrekken in een transtalg gesprek. Goeie reis, *Obukare sama*. Of zo iets'.

Het interview

Dan wordt het zo langzamerhand tijd voor een echt interview. We spreken af op donderdag 27 augustus, in het Vondelpark in Amsterdam. Sarah is woningzoekende. Dat is een pijnlijk punt. De tijd begint te dringen. Het lijkt wel of ze niet gewent is in dit land, deze stad, maar ik begin zo langzamerhand te vermoeden dat het zwerfende bestaan een staat is die haar wel past. Hieronder volgt een letterlijke weergave van het

Sarah Vanhee - Me and My Stranger

Concept, tekst & spel - Sarah Vanhee

Voice-over - Simon Allamaensch

Video editing - Pol Heyvaert

Techniek - Korneel Coessens

Met bijzondere dank aan Arne Van den Bode

Untranslatables - A Guide to Translingual Dialogue

Concept & tekst - Sarah Vanhee

Beeld - Yolanda de los Rios, Christoph Schwarz

Uitgever - Onzotropee

<http://www.untranslatables.net>

gesprek, dat ik heb opgenomen met een MD-speler. Sarah is net terug van een vakantie op Sicilië

Ik had nog nooit in de bergen gereden zelfs, dus ik rij die bergen op, en we hadden net dat autootje en ik dacht: wat zijn we aan het doen? Ik ging hoger schakelen omdat ik dacht hij moet sneller. Dus die auto valt stil. Al die dingen wist ik gewoon helemaal niet

- Ben jij avontuurlijk?

Ik wil altijd graag nieuwe dingen uitproberen. In Wenen heb ik een workshop gedaan 'Shamanic Improvisations'. Dat ging vrij ver. Bijvoorbeeld een uur lang alleen inademen, zodat je in totale trance terecht komt. Of naar de dood gaan. Of jezelf laten slaan voor lange tijd. Ik ga niet snel zeggen dat ik iets niet ga doen.

Waarzinnige avonturen heb ik beleefd, terwijl de zinnetjes blijven oplichten op het scherm dat dichterbij komt en spiegelt en steeds dichterbij komt, net zolang tot we in onze eigen ziel kijken.

- Naar de dood gaan?

Ik vand die man vrij cliché. Hij had een tattoo op zijn arm met 'Surrender' erop. Dat was bij mij al genoeg om na de eerste les half kotsend naar buiten te lopen, maar ik dacht okay, laat maar, ik ga mij gewoon op het fysieke deel concentreren. En ik werd er heel erg blij en rustig van. Je werd echt je dood ingepraat en het werkte ook echt: een soort grens oversteken. We mochten kiezen tussen begravenis of crematie, nou we gingen allemaal voor de crematie, en dan ging je eerst door het emotionele luik van sterven.

Afscheid nemen van alles wat er nu nog is, van alle materie, van alles wat je nog te doen had, want dat ga je niet meer doen, van mensen ... eh, dat is emotioneel het heftigst natuurlijk. En dan ook fysiek, hoe het is als alles vlieg van. Het is een gedetailleerde beschrijving van waar je doorheen gaat en op een bepaald moment is er dus geen lichaam meer. Ik vond dat toen wel fijn ja, las te zijn van mijn lichaam en van alles waardoor ik hier met de wereld verbonden ben.

- Heb jij een verlangen naar de dood?

Verlangen is een sterk woord. Het is niet zo dat ik daar actief naar verlang. Of als het zo is dan zijn dat zeker niet de momenten in mijn leven dat ik heel gelukkig ben. Ik denk wel dat het een zekere bevrijding is. Als ik uitzoom en kijk naar naar alles wat de

wereld bepaalt (de mens, de natuur), het zijn allemaal manieren om zin te creëren, om betekenis te creëren. De dood is dat waar geen zin meer gecreëerd hoeft te worden. Er is geen zin die niet een geconstrueerde zin is. Het leven is altijd het zijn in het niets. Het is niet het niet-zijn in het zijn, denk ik. Fysiek heb ik nu een aantal nieuwe ervaringen gehad. Ik werd bijvoorbeeld vijf minuten lang door drie mensen geslagen. Je hebt altijd bepaalde axiomen, een soort preconcepten voor jezelf. 'Als ik geslagen word doet dat pijn', en pijn is iets slechts. Maar het is ook veel meer dan dat, het is ook een intensiteit en een enorme vrijheid en vreugde daarna.

- Dat zijn de echte avonturen: de avonturen van de geest?

Zelfs al heb je een puur fysiek avontuur, als je daar niet een avontuur van de geest aan koppelt, dan blijft het zo dom beperkt tot 1 kick. Het leven wordt des te interessanter en rijker hoe meer verschillende bewustzijnsniveaus je kunt aanspreken en hoe meer verschillende perspectieven je kunt innemen. Hoe minder je jezelf ergens in een bepaald vast concept dwingt.

- Wat betekent dit alles voor de manier waarop jij theater wilt maken?

Als ik iets maak, of het nu theater is of iets anders, dan houdt het zeker een mentaal avontuur voor mezelf in. En listet een mentaal avontuur dat ik op een of andere manier kan delen met het publiek, en listet ook met iedereen die erbij betrokken is. Ik manoeuvreer mezelf in een positie waar ik nooit eerder geweest ben. Dat houdt ook een angst in. Het is het onbekende. En toch ... het is paradoxaal hè, als ik terugdenk aan waar we het net over hadden, het leven en de dood, het is toch in de hoop om iets bij te dragen aan al die lagen van zingeving die er al zijn. Okay, laat ik dan maar heel goed meedoen aan het leven ... laat ik dan maar alle mogelijkheden voelen en bekijken.

Ik ben minder en minder geïnteresseerd in de emotionele kant maar ook in het mysterie of de romantiek of de geslotenheid van een kunstwerk. Ik ben op zoek naar het tegenovergestelde van dat alles. Transparantie. Er is al zoveel dat gebaseerd is op emoties. Ook de economie werkt zo. Alsof dat de essentie is. Als ik maar geraakt word, als ik maar iets voel. Ik vind dat een beetje gevaarlijk. Het betekent dat je je kwetsbaar opstelt en heel veel filters weglaat, zoals je naar een Hollywood-film gaat om 's te huilen of om 's te lachen. Je schakelt dus veel koetsen uit je mens-zijn uit, en dat schept een grote afhankelijkheid. In politieke zin is dat gevaarlijk.

- Zeker in deze tijd ... ?

In deze periode is er in politieke zin een nood aan eenduidigheid. Zo'n emotioneel mechanisme kan dat blijkbaar geven. Ik

The Great Public Sale of Unrealized but Brilliant Ideas into Lucrative Markets

geloof in de complexiteit van mijn leven, en als er een mechanisme is dat die complexiteit negeert, dan verloor ik het niet. Ik probeer daar heel wakker voor te zijn, ja, ja, en dat is niet evident, want ik werk wel binnen een kunstproductiesysteem waar het ook letterlijk gericht is op dat hier en nu effectief efficiënt zijn.

- Dus je leeft op gespannen voet met de huidige praktijk van het produceren van theater?

Dit is een fantastische reis om de wereld in 33 woorden. Niet teveel, niet te weinig, precies goed.

Ja, dat denk ik wel. Maarrrr. In de huizen waar ik nu werk, Proscott, en in België is dat nu Campo, willen mensen er ruimte voor creëren om die relatie te onderzoeken. Ik leef niet alleen op gespannen voet. Ik maak het ook expliciet in mijn werk. Bijvoorbeeld die ideeënveiling die ik doe, die gaat ook onrechtstreeks daarover. In hoeverre moet een product gerealiseerd worden om verkoopbaar te zijn, of om bestaande te zijn. In november komt er nog een. Het heet *The great public sale of brilliant but unrealized ideas*. Ik nodig kunstenaars uit om in hun left-over

folder te kijken. Ideeën die om een of andere reden nooit gerealiseerd zijn. En om die als een soort immaterieel intellectueel gedachtegoed aan de veiling te geven waar ik ze dan veil samen met een veilingmeester.

Dit is iets waar ik ook weer ambigu tegenover sta. Aan de ene kant heb je een prachtige etalage van ideeën, een soort ideeënvuur, wat heel inspirerend is. Maar je zit wel met dat economische en psychologische spel waar je mee geconfronteerd wordt. Mensen gaan tegen elkaar opbieden, ze bieden voor namen, en niet voor ideeën. Er zijn makers die niet willen verkopen. Dus je hebt iets utopisch en de harde economische realiteit die daar tegenover staat. Het is een emblematische representatie van die gespannen voet. Vrij verwarrend. Ik was opecht geschokt. Toen ik die avond naar huis wandelde wist ik niet hoe ik mij moest voelen. Om mensen bijna naakt te zien. Het was iets dionysisch, iets heel dienlijks. Maar dat wordt gemakkelijker verdoezeld, zeker binnen de podiumkunsten. Kunstenaars staan daar los van gezegd.

- Wat zijn jouw drie belangrijkste eigenschappen?

Als Mens? Niet als kunstenaar? (diepeucht) Ik denk dat ik een groot vermogen tot transformatie heb. Dat gaat ook terug naar die verschillende perspectieven waar we het eerst over hadden, dus een transformatie

Sarah Vanhee - The Great Public Sale of Brilliant but Unrealized Ideas

Een utopische, absurde maar reële veiling van ongebruikte artistieke ideeën van diverse kunstenaars.

Concept - Sarah Vanhee
Veilingmeester - Maart Jeroen Busscher
Doornboom: Arno Verkade (Christie's)

The Great Public Sale of Unrealized but Brilliant Ideas into Lucrative Markets